

[Krag.]

Værdi lige saa lidt som de andre Sammenligninger med Udlandet, som den højtærede Minister anstillede. Man var jo ogsaa i Brüssel paa det Møde, som Arbejdskonferencen afholdt dér i Oktober Maaned, hvad den højtærede Minister selvfølgelig er paa det rene med, enig om, at der i Virkeligheden intet Grundlag var for at anstille saadanne Undersøgelser, og at de Resultater, som man ved saadanne Sammenligninger kunde komme til, vilde være i høj Grad upaadidelige, ja vilde i mange Tilfælde være vildledende. Den højtærede Minister anstiller her Sammenligninger mellem Danmark og en Række Lande, som har været krigsførende, som endnu er krigshægede, f. Eks. England og Tyskland, hvor man har haft Valuta-Sammenbrud, hvor man har vist manglende Eyne til i Efterkrigstiden at følge produktions- og omsætningsmæssigt med, hvoraf er resulteret en uhyre Arbejdsløshed og social Nød, hvor Tabet af store oversøiske Markeder, som nu er blevet selvforsynende, har betydet en uhyre Nedgang i Omsætningsmulighederne med deraf følgende Arbejdsløshed, hvor man tynges ned af Krigsgæld, hvor hele Befolkningen præges af Krigsinvaliditeten, tynges af Enkeforsørgelse og meget, meget andet, som tilsammen andrager umaadelige Summer.

Med hvilken Berettigelse anstiller den højtærede Minister da Sammenligning mellem Forholdene dér og her i Landet! Nej, vil man sammenligne, maa man selvfølgelig sammenligne med Stater, Nationer, som paa mange Omraader virker under Vilkaar nogenlunde svarende til vore. Man maa holde sig til Sammenligning med andre smaa neutrale Stater, og først og fremmest til en Sammenligning med Sverige og Norge. Talene, som her kan fremdrages, er de eneste, jeg kan erkende i denne Forbindelse betyder noget, og synderlig Værdi kan der endda ikke tillægges dem, ganske særlig ikke paa dette Omraade, fordi Lovgivningen paa det sociale Omraade ligger højst forskelligt i de nordiske Lande. Det er jo forskellige Principper, der har siddet til Højborgs i de forskellige Lande, og derfor vil Sammenligninger alle Dage afgjort komme til at halte.

Men i øvrigt viser den Sammenligning, den højtærede Socialminister drog, ganske

klart og tydeligt, hvor langt Danmark paa det sociale Omraade udgiftsmæssigt ligger forud for de andre nordiske Lande. Jeg vil i saa Henseende tillade mig at henvise, foruden til det Værk, jeg før har omtalt, 1ste Del af den Betænkning, som den svenske Pensionskommission har udsendt i Sommeren 1930, ogsaa til Udtalelser, fremsat af det ærede Medlem Hr. Vanggaard under Finanslovbehandlingen, hvorigennem Oplysninger, som ganske dækker, hvad jeg her har sagt, kom frem.

Nu træster den højtærede Socialminister sig med, at den reelle Stigning af de sociale Udgifter dog kun er 80 pCt., naar Hensyn tages til Prisniveau, Folketal og Realindkomst, og han siger, at Antallet af Skatteydere var i 1913—14 15 pCt., men nu 28 pCt. af Befolkningen, for — siger den højtærede Minister — nu er Arbejderne ogsaa blevet Skatteydere. Og med denne Udtalelse vil han formentlig paa ny ad anden Vej begrunde den Paastand, som han gentagende har fremsat, og som det har været hans Formaal at underbygge, Paastanden om det rimelige Krav paa desociale Udgifters legale Forøgelse. Men den højtærede Minister maa undskyldte, jeg forstaar paa dette Punkt aldeles ikke hans Ræsonnement. Thi dette, at Skatteydernes Tal er steget fra 15 til 28 pCt. her i Landet, viser jo netop de øgede Indkomster i de brede Lag, de øgede Indkomster, som de hidtil økonomisk svagest stillede i Befolkningen har haft. Dermed skulde jo netop følge mindsket Trang til social Forsorg, og dog er ogsaa under Hensyn til Folketal, Prisniveau og Realindkomster den sociale Forsorgs samlede Beløb næsten fordoblet. Jeg kan derfor slet ikke finde det Ræsonnement, den højtærede Minister her har anstillet, paa nogen Maade begrundet. Jeg synes, dette netop viser det modsatte af, hvad han søgte at bevise.

Og naar den højtærede Minister siger, at Arbejdsløshedsudgifterne er steget 12 Gange siden 1913, fra 1,3 til 16 Mill. Kr., og i denne Forbindelse sagde, at dette viser den halvliberale Ligepladhed med Erhvervslivets Trivsel, saa er det jo en Genklang af det, man har hørt sagt saa mangfoldige Gange, som det aldrig er blevet forsømt ved nogen Lejlighed at gentage, og den højtærede Socialminister vil nok tilgive mig, naar jeg spørger: Hvad er det da, som de socialistiske